

[Gunnar Fog-Petersen.]

Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch), Venstres Ordfører, rettede i Forbindelse med den foreslaaede Sukkerordning Angreb paa det radikale Venstre og mente, at dette Parti var ved at svigte sine Ideer, og at Partiet Venstre ikke kunde regne med os i Fremtiden, naar der var Tale om Frihandel kontra Protektionisme. Det ærede Medlem gik endda meget vidt i sin Pessimisme. Han sagde, at der af det radikale Venstre — det var han forberedt paa — snart ikke vilde være andet end Navnet tilbage. Naa, Navnet er jo mere end ingenting, og naar man ser hen til, at det ærede Medlems Parti i mange Aar har kunnet leve højt paa Navnet alene, trøster det mig, at dog Navnet er tilbage. Men der er ogsaa mere tilbage, der er tilbage en Grundopfattelse paa dette Omraade, der staar lige saa fast som det ærede Medlems. Hvis den Toldlov, der er gældende herhjemme, og som er gennemført af det ærede Medlems eget Parti, var et Udtryk for en doktrinær Opfattelse af Spørgsmaalet Told eller ikke Told, ja, saa kunde jeg forstaa det ærede Medlems Opfattelse. Men det er jo ingeniunde Tilfældet. Det ærede Medlem talte, som om den gældende Toldlov overhovedet ikke eksisterede, som om det at tale om, at et Erhverv kunde nyde Beskyttelse fra Statens Side, var noget, man med al Kraft burde vende sig imod. Men hvis det er Tilfældet, hvorledes kan det ærede Medlem saa have vedtaget og opretholdt en Toldlov, der indeholder ikke saa lidt i den Retning? Nej, det, det kommer an paa, er, om man mener, at vort Lands Erhvervsliv skal bygges paa at klare sig selv eller paa at opretholdes ved Statsprotektion, og i den Henseende er jeg enig med det ærede Medlem. Men jeg kan ikke forstaa, at man, naar man vil følge sin Fornuft, kan give sig Doktriner saa stærkt i Vold, da Doktriner jo aldrig har været Fornuftens Følgesvende, hverken paa dette eller paa andre Omraader. Det, som foreligger her, er efter min Mening ganske simpelt det, at i sin Tid slog Roen Røret, og nu synes Røret at være ved at slaa Roen. Den Gang Roen slog Røret, glædede vi os over det her i Landet, thi det betød en Opvækst af en stor nordeuropæisk Industri, som har gavnet vort Land paa mange Omraader. Nu ser det ud til, at Røret af biologiske og tekniske Grunde atter vil slaa Roen. Hvis dette skulde blive Tilfældet, vil Roen selvfølgelig forsvinde; den Tid ligger ikke saa langt tilbage, hvor den ikke eksisterede, og hvor man dog fik Sukker. Men hvis det ikke er dette Fænomen, der foreligger, og det er man ikke klar over

endnu, det kan ikke afgøres med Sikkerhed i Øjeblikket — saa kan Roen maaske klare sig ogsaa i Fremtiden, og saa er det dog ikke urimeligt, at man fra Samfundets Side overfor en saa betydende Industri ser Tiden lidt an. Men der er ikke hos det radikale Venstre nogen som helst Tilbøjelighed, hverken her eller paa andet Omraade, til at forsøge paa at opretholde en stor Industri ved Statshjælp. Derom er, tror jeg, hele Regeringen og begge Regeringspartier enige.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) holdt en lang Tale om Lovgivning paa Finansloven, og det ærede Medlem sagde, at det gjaldt om at faa slaaet fast: Hvornaar begaar man Synd, og hvornaar begaar man ikke Synd ved Lovgivning paa Finansloven? Det ærede Medlem stillede en Teori op; hvorefter man ikke begik Synd, naar man støttede Roerne, men begik Synd, naar man ændrede paa Militærbudgetterne, og der laa jo ogsaa et Ræsonnement til Grund derfor, som dog neppe er holdbart. Jeg tror, det ærede Medlem kommer meget lettere og meget hurtigere til en Besvarelse af, hvornaar man begaar Synd ved Lovgivning paa Finansloven, ved at sige: Man begaar ingen Synd, hvis man lovgiver paa Finansloven i Spørgsmaal, hvor man synes, at det er fornuftigt at faa det gennemført, som man vil lovgive om. Det er i Virkeligheden den eneste Regel, som eksisterer for Lovgivning paa Finansloven, og som har eksisteret, saa længe man overhovedet har beskæftiget sig dermed. Jeg har ikke set noget Eksempel paa det modsatte og venter heller ikke at opleve det.

Maa jeg slutte med at sige, at den almindelige politiske Situation her i Landet for Tiden er rolig. Regeringen sidder fast i Sadelen, fastere, end nogen Regering har siddet i mange Aar, og den Forargelse over, at der kom et nyt Styre, som man søgte at puste op ved Ministeriets Dannelselse, er døet hen. Den Tid er jo ogsaa forbi, da Bussemandsagitationen kunde bruges med Virkning i vort Land. Regeringen nyder Tillid indenfor de Partier, der støtter den; den nyder ogsaa megen almindelig Tillid i Befolkningen som Helhed, og den Erkendelse tror jeg er Grunden til, at Oppositionen er gaaet saa kraftigt ind i Arbejdet paa betydelige Lovforslags Gennemførelse, som Tilfældet er. Hvis jeg har Ret i, at denne energiske Deltagelse i Lovgivningsarbejdet ogsaa vil føre til betydelige Resultater i denne Samling, ja, saa maa man jo indrømme, at den nuværende Forfatning ogsaa i Aar og ogsaa for denne Regering viser sig at være i høj Grad brugelig. Man maa heller ikke glemme,